

CS. SIMON ISTVÁN VERSEI

SŰRŰSÖDNEK A SZÍNEK

Sűrűsödnek a színek
redőik közt
hangtalan madarak
hanyatlanak a homályba
félre
vonulásuk sokáig tart
Ógyelegs a vigasztalan vidéken
ahol egykor jární tanítottak
ahol délibáb a csúc
és parlag zabolázza
a vadvizeket
Elhagyod magad
árnyadba botlasz
utadon
magányos fa
letört ága
árnyékára támaszkodva
a gyökér sejtjeiben
balsejtelmek visszhangzanak

AHOGY A VADKÖRTEFA

Ahogy a vadkörtefa
a szikesen valahogy
mégis kivirágzik
megérleli s elszórja
fanyar gyümölcsét

tarolt füvek
és évek közt
úgy állok előtted

Ahogy tarolt füvek közt
a térrel viaskodó
vadkörtefán
az ívét már rég
összekuszált
madár gubbaszt
szállni maradni
egyaránt fáradt madár
kiégettségbe úgy temetkezel
lemondóan
ahogy a Lappföld várja be
az évszakos éjszakát

BOTANIKUS VERS

Irtásos magányban
szemétkosár-zsebbel
áll a ritka fa
előrevetett árnyékával
réseit foltozza
a kihurcolkodott éjszaka

Félfordulattal arrább már
nyárderűjét temeti
a lomb
rőtörös neszezése
kiáltássá tarajosodik
a növekvő égi parlagon

OLYKOR MÉG

Veremmély éjszakám
nyitott seb
ablakán

olykor még
kopogtatsz
szavaid
száraz magok
gémberedett madarak
csőréből
örvénybe hullanak

X.—Y.

Ráday kimozdította ősei rendjéből
elindult
ment mendegélt
(mint a mesében)
bejárt számos várost
és számtalan falut
mécsvilágnál olykor
levágták lábáról
a csizmát
akaratosan szétnézett
majd tovább osont
egyszer a vásárosok hírül
hozták
hogy elkopott alatta az út
de érdes éveken át
a nagykocsmában még visszavárták
emlékszem
subájának darabjával
a színben
tisztázatlan múltja
sokáig takaródzott